

Hồi 17

Vô Ảnh Quyền đại triển thần oai

Ngôn Lăng Phủ tuy đánh không trúng, nhưng đã đánh lui Cửu Tinh Truy Hồn Hầu Chấn Phương sang một bên, xông thẳng vào trong trường, quét cây gậy trúc về phía Tụ Thủ Tiêu Ẩn. Tụ Thủ Tiêu Ẩn đang lúc đấu rất gấp với tên tiểu đồng ấy, trước mặt cao thủ trong thiên hạ, ông ta không muốn dùng Thất tinh tuần hình để né tránh đòn tấn công của đối phương mà muốn nhờ vào nội lực thâm hậu của mình cùng với quyền thế kỳ ảo để thắng đối phương. Nào ngờ sự việc lại ngoài dự liệu của ông ta, không những quyền chưởng chiêu thuật của đối phương kỳ ảo mà công lực cũng rất thâm hậu. Hai bên đã thành thế cời trên lưng cọp, chỉ đành dốc hết toàn lực, không ngừng tung ra quyền chưởng đánh vào những chỗ yếu hại trên người đối phương. Tụ Thủ Tiêu Ẩn tuy cảm thấy một luồng kinh phong quét tới, nhưng hai chưởng của tiểu đồng kia cũng đang tuôn tới. Chưởng trái thì phát ra kinh dương cương, lực đạo xé gió, chưởng phải phát ra lực âm nhu, trông cứ nhẹ nhàng như không có lực. Tụ Thủ Tiêu Ẩn trước sau đều bị tấn công, nhưng ông ta biết rõ tên tiểu đồng phía trước mặt võ công cao cường, không thể xem thường được, nếu trúng một chưởng hay một cước chắc chắn sẽ bị trọng thương ngay tại chỗ. Tuy biết rõ phía sau lưng có người đánh lén, nhưng cũng không dám phân tâm, thế là hai chưởng chấp lại làm một, đẩy thẳng ra phía trước ngực, đến khi hai tay vươn thẳng thì đột nhiên hai chưởng tách ra, tâm chưởng hướng ra ngoài, tiếp lấy hai chưởng của tên tiểu đồng, rồi ngấm vận khí vào trong lưng, tiếp lấy trượng thế đánh tới. Chợt nghe một người lạnh lùng nói: “Ngôn đại hiệp là bậc thần y trong giang hồ, sao lại ám toáng như thế!” rồi một cánh tay vươn tới chụp cây trượng đánh vào Tụ Thủ Tiêu Ẩn. Người này ra tay rất nhanh, lời vừa mới nói thì đã chụp được cây trượng của Ngôn Lăng Phủ. Quay đầu nhìn lại, thì ra người ra tay chính là Tiêu Dao Tử. Chợt nghe bình một tiếng, chưởng lực hai bên chạm vào nhau, tiểu đồng ấy bị chấn động đến thối lùi liền ba bước, Tụ Thủ Tiêu Ẩn cũng bị chấn động đến người lắc lư. Hai người đã dốc hết toàn lực để đánh ra chiêu này, trong nhất thời không ai còn sức tấn công nữa, cả hai đều đứng yên tại chỗ vận khí điều tức. Ngôn Lăng Phủ vẫn chưa hết điên, bị người ta chụp cây trượng, đứng sững ngay tại trận, tự nhiên không biết ứng phó thế nào, một hồi mới nghĩ đến việc vận lực giật lại cây trượng. Nhưng Tiêu Dao Tử công lực thâm hậu, chụp trắc cây trượng như kim sắt, Ngôn Lăng Phủ hai lần giật lại nhưng không được, còn Tiêu Dao Tử thì chẳng hề lay động. Ngôn Lăng Phủ liên tục giật hai lần nữa nhưng vẫn không được, đột nhiên buông hai tay, quát lớn: “Huyết trì đồ... rồi lao về phía Tụ Thủ Tiêu Ẩn. Hành động này ngoài dự liệu của Tiêu Dao Tử, khi muốn đưa tay cản lại đã

không kịp nữa. Tụ Thủ Tiêu Ẩn và tên tiểu đồng ấy đã hao phí chân lực rất nhiều, đang lúc vận khí điều tức, chợt cảm thấy một luồng kinh phong cuộn đến bên cạnh. Ông ta đang vận khí đi toàn thân, bị quấy nhiễu như thế không khỏi nổi giận cười lạnh một tiếng, nói một câu: “Tự tìm cái chết, đừng trách lão phu độc ác!” kẻ thù thi triển thân pháp Thất tinh tuần hình, tránh xa ra ba thước, lật tay vỗ lên một chưởng. Ngôn Lăng Phủ thần trí vẫn chưa bình thường, nhưng võ công vẫn còn, đà lao tới rất nhanh, nào ngờ vừa mới ra tay thì đột nhiên chẳng thấy Tụ Thủ Tiêu Ẩn nữa. Ông ta toàn lực lao về phía trước, trong nhất thời không kịp thu thế, cho nên va thẳng vào Phương Triệu Nam. Tụ Thủ Tiêu Ẩn vỗ ra một chưởng, rơi vào lưng ông ta, chưởng này có uy thế rất ghê gớm, nếu bị đánh trúng, Ngôn Lăng Phủ chắc chắn sẽ bị trọng thương ngay tại trận. Chợt nghe Phương Triệu Nam quát lớn: “Lão tiền bối hãy nương tay!” rồi tung mình vọt một cái lao thẳng tới. Tụ Thủ Tiêu Ẩn nghe chàng quát như thế, bất giác chưởng thế chậm lại, chưởng thế vừa mới chậm lại thì Phương Triệu Nam đã lao tới, lướt qua Tri Cơ Tử Ngôn Lăng Phủ, chặn Tụ Thủ Tiêu Ẩn lại. Nếu theo võ công của Sử Mưu Độn mà luận, dù cho Phương Triệu Nam ra tay tương cứu, Ngôn Lăng Phủ cũng khó thoát được một chưởng này. nhưng ông ta nhìn kỹ lại thấy đó chính là Tri Cơ Tử Ngôn Lăng Phủ, lòng thầm nhủ: “Ngôn Lăng Phủ nổi danh thiên hạ, nếu mình đánh y bị thương, chỉ e sẽ khiến cho mọi người tức giận”. Thế là trong lòng chần chừ, lại nghe Phương Triệu Nam quát lớn một tiếng, chưởng thế không khỏi chậm lại. Phương Triệu Nam ôm quyền nói: “Đa tạ lão tiền bối nể mặt”. Tụ Thủ Tiêu Ẩn lạnh lùng hừ một tiếng: “Phải chăng người muốn ra mặt cho y?” Phương Triệu Nam cười nói: “Vãn bối nào dám động thủ với lão tiền bối, song người này thần trí hỗn loạn, tuy công lực vẫn chưa mất hết, nhưng giở diên giở đại, ra tay bừa bãi, nếu giết ông ta, danh dự của lão tiền bối cũng sẽ bị sút mẻ”. Tụ Thủ Tiêu Ẩn nổi giận nói: “Y đã ám toán ta, nếu ta né không kịp, bị thương trong tay y, lúc đó ta tìm ai tính sổ?” Phương Triệu Nam cười nói: “Sử lão tiền bối võ công cao cường, sao có thể bị thương trong tay người khác được?” hai câu này rất có tác dụng, lửa giận của tta lập tức giảm đi một nửa, nhưng vẫn lạnh lùng nói: “Lão phu không thích nói đùa với người khác”. chợt nghe Trần Huyền Sương quát lớn một tiếng, người lách một cái lướt tới, nói: “Ai nói đùa với lão, Nam ca ca đừng để ý đến lão nữa!” Phương Triệu Nam đã nhận ra tên tiểu đồng ấy chính là Mai Giăng Tuyết cải trang, nhìn đôi mắt đầy tình cảm của nàng, tựa như nàng coi chuyện kết thê dưới trăng ở đầm Hàn Thủy ngày ấy rất thực lòng. Sự việc thế nào đi chăng nữa, bản thân đã cùng nàng kết thê, coi như cũng đã có tiếng là phu thê, nếu nàng cho là thật thì rất phiền toái. Trong nhất thời hàng trăm ý nghĩ lướt qua đầu, chàng không biết nên nói thế nào. Ngôn Lăng Phủ thần trí mê loạn, tránh được một chưởng mà bản thân cũng không biết, cứ lao thẳng ra ngoài điện. Đại Phương thiên sư phát tay trái, lập tức có mấy hòa thượng tung mình vọt ra xếp thành hình chữ nhất

chặn lại. Ngôn Lăng Phủ vừa thấy có người chặn lại thì lập tức tung một quyền ra. Những hòa thượng ấy chỉ cản đường, khi Ngôn Lăng Phủ phóng ra ngoài, họ chỉ đẩy ông ta lui vào trong chứ không tấn công tới. Ngôn Lăng Phủ cứ xông ra nhưng không được, đành quay đầu xông về phía hướng của Đại Phương thiền sư. Đại Phương thiền sư hạ giọng niệm: “A-di-dà-Phật!” rồi hai chưởng chấp lại, đẩy thẳng ngang ra ngực. Một luồng ám kinh cương mãnh lao ra, Ngôn Lăng Phủ tiếp lấy một chưởng, lập tức bị chấn động đến thối lui ba bước. Tên tiểu đồng ấy sau khi điều tức một hồi, người đã khoẻ lại, đột nhiên lắc hai vai lướt tới Tụ Thủ Tiêu Ẩn. Tiêu Dao Tử đứng gần Tụ Thủ Tiêu Ẩn, nghe tiếng áo quần phát phới, lật tay phát ra một chưởng. Tên tiểu đồng ấy thấy Tiêu Dao Tử đánh ra một chưởng, kinh đạo rất cương mãnh, không muốn tiếp lấy chưởng ấy, người né qua một bên. Đại Phương thiền sư đột nhiên phát tay, cao giọng nói: “Các vị hãy tạm thời ngừng tay, nghe lão nạp nói vài câu”. Quần hào đều kính nể phương trượng của chùa Thiếu Lâm, thấy ông ta hơi giận thì quả nhiên đều im lặng. Đại Phương thiền sư đưa mắt nhìn quần hào một hồi, trầm giọng nói: “Các vị chịu nể mặt lão nạp đến Thái Sơn, đó là một chuyện đại nhân đại từ, mong các vị bỏ thành kiến cùng tìm cách cứu vớt võ lâm...” ông ta ngập ngừng rồi lại nói tiếp: “Chùa Thiếu Lâm chúng tôi từ ngày Đạt Ma sư tổ sáng lập đến nay, tuy đã trải qua nhiều biến cố nhưng may nhờ trưởng lão của các đời đồng tâm hiệp lực tìm cách vượt qua muôn vàn khó khăn...” ông ta thở dài nhẹ một tiếng rồi nói: “Song, chuyện lần này là một kiếp nạn chưa từng có của võ lâm chúng ta, đó không phải là chuyện sống chết của một người, chuyện hưng suy của một phái, vì thế lão nạp kính mong các vị bỏ thành kiến của sư môn và những ân oán oán của riêng tư cùng nhau tìm cách đối phó với kẻ thù”. Những câu ấy rất thành khẩn, người trong toàn trường đều cúi đầu lắng nghe chứ không nói gì. chợt thấy Đại Phương thiền sư đến sát Tụ Thủ Tiêu Ẩn, chấp tay nói: “Sử huynh có tiếng tăm vang lừng, lão nạp ngưỡng mộ đã lâu”.

Tụ Thủ Tiêu Ẩn không dám thất lễ với chưởng môn của phái Thiếu Lâm, hơi cúi đầu nói: “Quá khen, quá khen! Lão thiền sư có gì căn dặn, xin hãy cứ nói ra”.

Đại Phương thiền sư nói: “Lão nạp to gan muốn mượn nửa mảnh khăn mà Sử huynh đoạt được lúc này xem thử”. Tụ Thủ Tiêu Ẩn lạnh lùng nói: “Điều này...”.

Tiêu Dao Tử biến sắc, nói tiếp: “Sử huynh đã chịu đến đây tham gia đại hội anh hùng cũng nên một lòng một ý đối xử chân thành với nhau, tình thế trước mắt không phải là tranh đoạt địa vị hay danh dự cho riêng mình mà là một cuộc đại quyết đấu vì cái chung. Không phải lão hủ tự làm nhục chí mình, năm xưa mọi người toàn là tinh anh của tứ đại môn phái nhưng cũng không thể tiêu diệt được ả yêu phụ ấy. Nay nếu Nhạc chủ của Minh Nhạc chính là ả yêu phụ sử dụng Thất xảo thoa năm xưa, tất cả những cao

thủ ở đây có phải là địch thủ của ả hay không vẫn còn khó dự liệu, nếu chúng ta không một lòng hợp tác, chắc chắn sẽ bại dưới tay kẻ địch. Điều đó không những phụ lòng Đại Phương thiên sư, mà lão phu có thể đoán rằng võ lâm ngày sau chắc chắn sẽ dậy lên một trận đại đồ sát, gió tanh mưa máu, không ai có thể sống yên”. Quần hào nghe xong ai cũng thấy cảm động, đưa mắt nhìn Tụ Thủ Tiều Ẩn, trên mặt lộ vẻ tức giận. Tụ Thủ Tiều Ẩn ho nhẹ một tiếng, chậm rãi lấy ra nửa tấm khăn, giao cho Đại Phương thiên sư.

Đại Phương thiên sư mở tấm vải trắng ra nhìn, chỉ thấy viết rằng: “... muội may trên áo Ngôn Lăng Phủ...” phía dưới vẫn còn hai chữ, nhưng đã bị xé mất một nửa, trong nhất thời chẳng biết viết cái gì. Ông ta chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn ông già người mặc trường sam, tay cầm gậy trúc rồi lòng thầm nhủ: “Xem ra người này thật sự là Ngôn Lăng Phủ! Thế rồi chậm rãi bước đến bên cạnh Phương Triệu Nam, đưa tay ra nói: “Hãy cho lão nạp xem nửa tấm khăn còn lại!”.

Phương Triệu Nam trong lòng rất khó xử, nhủ thầm: “Nếu mình không lấy nửa tấm khăn ra chắc chắn sẽ khiến cho mọi người tức giận, Huyết trì đồ đang ở trong người mình, đưa tấm vải cho ông ta xem thử cũng chẳng sao, nhưng chỉ e nàng lại không vui. Bất giác ngẩng đầu lên nhìn về phía tên tiểu đồng ấy. Tiêu Dao Tử đột nhiên lướt về phía trước hai bước, lạnh lùng hỏi: “Đại giá rốt cuộc là ai? Hãy mau nói ra, nếu giấu diếm, đừng trách chúng tôi vây đánh”.

Phương Triệu Nam thấy tên tiểu đồng ấy vẫn lạnh lùng, lòng nhủ thầm: “Xem ra nàng không có ý cản trở, mình cũng không cần khiến cho quần hào hiểu nhầm”. Thế rồi cho tay vào trong lòng, lấy ra nửa tấm khăn. Chợt nghe Trần Huyền Sương kêu: “Nam ca ca, đừng đưa cho họ!” Phương Triệu Nam quay đầu lại nói: “Không sao, miếng khăn này cũng chẳng có điều gì bí mật, cứ đưa cho bọn họ xem”. Chàng chợt nhớ trên tấm khăn có hai chữ thiếp Tuyết, bất giác hơi chần chừ, nhưng chàng đã cầm mảnh khăn trong tay, nếu muốn hủy đi hai chữ thiếp Tuyết, chắc chắn sẽ khiến cho quần hào nghi ngờ, Phương Triệu Nam hơi trầm tư, nói: “Đại sư là bậc cao tăng hiểu lý lẽ, tại hạ tin tưởng...” chàng vốn định giải thích rõ ràng hai chữ thiếp Tuyết, nhưng nghĩ lại làm thế chẳng khác gì bịt tai trộm chuông khiến cho người ta nghi ngờ, cho nên nói được một nửa thì im bặt. Đại Phương thiên sư ngạc nhiên, lại không tiện hỏi tới, thế rồi nhận lấy tấm khăn, lấy một nửa tấm khăn từ Tụ Thủ Tiều Ẩn ghép lại với nhau, chỉ thấy phía trên viết rằng: “Huyết trì đồ muội may trên áo Ngôn Lăng Phủ đã mất, thiếp Tuyết”. Có không ít người xung quanh bước tới gần thò đầu nhìn, Đại Phương thiên sư vừa nhìn thấy hai chữ thiếp Tuyết thì lập tức hiểu ý của Phương Triệu Nam, cho nên hạ giọng nói: “A-di-đà-Phật!” rồi mau chóng gấp tấm khăn trong tay lại, quay đầu lại nói với Tụ Thủ Tiều Ẩn:

“Đây là vật Sử huynh đoạt được của người ta, lão nạp sẽ trả lại chủ cũ giùm ông!” rồi đưa cả hai mảnh khăn cho Phương Triệu Nam.

Phương Triệu Nam nhận lấy tấm khăn cúi người nói: “Đại sư quả nhiên có phong độ của một đại tôn sư, tại hạ khâm phục vô cùng”. Đại Phương thiền sư cười lạnh, nói: “Lão nạp ít khi đi lại trên giang hồ, hiểu biết không nhiều về chuyện Huyết trì đồ, mong tiểu thí chủ hãy giải thích bí mật này”. Phương Triệu Nam nhủ thầm: “Mình đã đưa tấm khăn cho Đại Phương thiền sư xem, Mai Giăng Tuyết chắc chắn sẽ giận mình, nếu tiết lộ bí mật huyết trì đồ của nàng, chỉ e sẽ lập tức đổi mặt thành thù. Thế là chàng không biết trả lời thế nào, đứng ngẩn ra ngay tại chỗ. Đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy tên tiểu đồng vẫn đứng yên, mặt không có ý giận dữ, cũng chẳng có vẻ vui mừng, vẫn cứ lạnh lùng như thế, khiến cho người ta khó mà đoán được nàng đang nghĩ gì trong lòng.

Trong điện nhất thời im ắng, nhưng trên mặt của mỗi người đều như phủ một lớp sương lạnh, những ánh mắt lạnh lẽo đều nhìn về phía Phương Triệu Nam. Huyết trì đồ là vật mà anh hùng trong thiên hạ đều quan tâm, cho nên khi Đại Phương nhắc tới, ai nấy cũng có những toan tính trong lòng, càng để ý hơn đến lời nói lẫn hành động của Phương Triệu Nam. Phương Triệu Nam cũng cảm thấy tình thế đã đến lúc căng thẳng, nếu lời nói và hành động của mình hơi sai sót thì sẽ ảnh hưởng đến đại cục, lập tức sẽ phân ra địch ta. Hàng trăm ý nghĩ lướt qua trong đầu, chàng không biết xử lý thế nào cục diện này, tình thế rất căng thẳng, chợt nghe Ngũ Tông Nghĩa cao giọng nói: “Vậy là đã rõ ràng, tên tiểu tử này nếu không phải là người trong Minh Nhạc, chắc chắn có mối liên hệ với người trong Minh Nhạc. Huynh đệ tuy không biết nguyên nhân ở đâu, nhưng đoán rằng chắc là có liên quan đến lời đồn huyết trì đồ, giờ đây huyết trì đồ đã xuất hiện, Đại Phương thiền sư càng không nên hai tay dâng cho người...” khi y nói thì ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào hai mảnh khăn trên tay Phương Triệu Nam, tựa như có ý muốn cướp giật. Té ra y đã hiểu nhầm hai mảnh khăn trong tay Phương Triệu Nam là huyết trì đồ. Đại Phương thiền sư lắc đầu cười nói: “Lão nạp đã xem tấm khăn trong tay tiểu huynh đệ này, đó chẳng phải là huyết trì đồ như lời đồn, nếu là huyết trì đồ, lão nạp làm sao dám trả lại?”.

Ngũ Tông Nghĩa nghe thế thì sững ra, im lặng không nói. Phương Triệu Nam đưa mắt lướt nhìn quần hào, nhưng thấy ai nấy đều như chuẩn bị xông tới, tình thế đã đến lúc kiếm rút cung căng, nghĩ bụng nếu không lên tiếng thì chẳng kết thúc được. Chàng giả vờ cố trấn tĩnh nở nụ cười, nói với Đại Phương thiền sư: “Văn bối đã nói nhiều lần, không những chẳng có mối quan hệ gì với người trong Minh Nhạc, vả lại còn có mối thù không đội trời chung với họ. Cả nhà gia sư bị đuổi giết, buộc sư muội của tại hạ phải

chạy đến bãi Triều Dương nhờ vả Sử lão tiên bối, nếu đại sư không tin thì hãy hỏi Sử lão tiên bối!”.

Đại Phương thiền sư đưa mắt nhìn Tụ Thủ Tiều Ẩn hỏi: “Sử huynh, chuyện này có thực không?”.

Tụ Thủ Tiều Ẩn lạnh lùng nói: “Trước khi lão hủ quy ẩn đã từng trả hết nợ năm đồng tiền đòi ơn, hễ những người có đồng tiền này, lão hủ sẽ làm cho y một chuyện, còn thân thế lai lịch của người đó thì không bao giờ hỏi, chỉ cần đồng tiền đòi ơn không phải là vật giả tạo là được”. Đại Phương thiền sư chấp tay nói: “Thiên hạ có ai không biết danh Sử huynh, nếu có người hâm mộ đại danh của Sử huynh, đến cầu xin một ít lợi ích, chỉ cần làm một đồng tiền đòi ơn thì sẽ được như ý muốn”. Tụ Thủ Tiều Ẩn nói: “Lão hủ chỉ nhận đồng tiền đòi ơn chứ không bao giờ hỏi lai lịch của đồng tiền như thế nào!” Đại Phương thiền sư chỉ cảm thấy tính tình của người này ngoan cố, không thông tình đạt lý, bất giác có chút giận giữ, nghiêm mặt nói: “Sử huynh nợ ơn của người, tặng tiền cho người để trả ơn, lão nạp rất kính phục. Nhưng nếu vì đồng tiền đòi ơn mà mất mạng, Sử huynh lại không hỏi đến, đó không nên kêu là đồng tiền đòi ơn...” chợt nghe có người chen vào: “Đã là như thế, đồng tiền đòi ơn của Sử huynh sao không đổi lại thành là đồng tiền đòi mạng thì đúng hơn”.

Xoay đầu nhìn qua, chỉ thấy người lên tiếng là một ông già tuổi khoảng lục tuần, người mặc trường bào màu xanh nhạt, râu trắng đến tận ngực, mặt vuông, mắt tròn trông trung hậu và uy võ. Tụ Thủ Tiều Ẩn giận dữ nói: “Cả một đồng tiền đòi ơn nhỏ bé mà không giữ được, dù có bị người giết chết cũng chẳng đáng tiếc”.

Ông già mới lên tiếng lúc nãy tựa như đã nổi giận trước mấy lời của Tụ Thủ Tiều Ẩn, mặt biến sắc nói: “Đã từ lâu huynh đệ nghe tiếng Sử huynh là kẻ không thông tình đạt lý nhất trong chốn võ lâm, nay được gặp quả nhiên không sai”.

Tụ Thủ Tiều Ẩn cười lạnh một tiếng: “Điều đó cần gì ông phải nói? Lão phu xưa nay không thích nhiều lời với người khác, nếu ông không phục thì cứ mang binh khí ra”. Ông già kia giận dữ nói: “Người khác sợ Tụ Thủ Tiều Ẩn, ta thì không...” đang nói thì bước ra. Đại Phương thiền sư đột nhiên bước về phía trước hai bước, chặn ở giữa hai người nói: “Xin hai vị hãy nể mặt lão nạp, mỗi người nhường một bước”. Ông già ấy rất tôn trọng Đại Phương thiền sư cho nên dừng bước lại. Đại Phương thiền sư thở dài nhẹ một tiếng, nhìn Tụ Thủ Tiều Ẩn nói: “Sử huynh lui ẩn gjbằnggh đã lâu, vị Trương huynh này cũng rất ít đi lại trên giang hồ, lão nạp sẽ giới thiệu cho hai người...” ông ta hơi ngừng rồi lại nói: “Hai người tuy chưa gặp nhau, nhưng e rằng đã sớm nghe danh của nhau, vị Trương huynh này chính là Trương Phụng Các Trương đại hiệp được người ta gọi là Tam Kiếm Nhất Bút”. Lời ấy vừa nói ra, quần hào đều không khỏi quay mặt về phía

ông già áo bào màu xanh ấy. Kể này mười năm trước đã nổi danh, nhiều người kính ngưỡng ông ta, nhưng rất ít người thấy được mặt thật của ông ta. Bởi vì ông ta tính tình trung hậu, không quen đối mặt với hiểm trá trên giang hồ, hổ thẹn với đồng đạo trên giang hồ cho nên chế ra một cái mặt nạ rồi đeo lên mặt. Hễ khi động thủ với ai thì trước tiên tháo mặt nạ ra sau đó mới ra tay, hành hiệp ở Trung Nguyên, cứu khổ phò nguy, không biết đã đánh bại bao nhiêu cao thủ lục lâm, ông ta làm thế chỉ vì muốn yên lòng chứ không cầu danh. Ông ta võ công cao cường, binh khí rất đặc biệt, người biết ba chữ Trương Phụng Các không nhiều, nhưng cái tên Tam Kiếm Nhất Bút thì đã được đồn đãi trên giang hồ. Ông ta tính tình nhân hậu, đối với kẻ ác cũng không ra tay độc ác, cho nên kẻ bại trong tay ông ta tuy nhiều nhưng không ai bị thương bởi kiếm. Những kẻ bại dưới tay ông ta không những không căm thù ông ta mà ngược lại còn kính phục, tìm mọi cách đến thăm ông ta nhưng không hề được gặp. Thực ra ông ta vẫn thường đi lại trên giang hồ, chỉ vì không ai nhận ra mà thôi, quần hào ở đây đều nghe đến cái tên Tam Kiếm Nhất Bút, nhưng có ai gặp được người này, cho nên nghe Đại Phương thiên sư nói như thế thì đều xoay mặt lại nhìn.

Đại Phương thiên sư lo lắng hai người vẫn chưa hết giận, lại tranh cãi với nhau nữa cho nên không đợi hai người lên tiếng thì đã cướp lời: “Hai vị đều là người lão nạp muốn mời đến để mượn chút sức xoá tan hào kiếp cho võ lâm, mong hai vị đừng làm khó lão nạp”.

Tụ Thủ Tiêu Ẩn lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu đi. Tam Kiếm Nhất Bút Trương Phụng Các thì mỉm cười, nói: “Huynh đệ được mời đến đây chưa làm gì đã khiến cho thiên sư lo lắng, huynh đệ cảm thấy trong lòng không yên”. Tiêu Dao Tử chậm rãi bước ra, nói: “Chuyện quan trọng trước mắt là phải dẹp bỏ thế cuộc hỗn loạn...” rồi ông ta lướt mắt nhìn Phương Triệu Nam, Trần Huyền Sương và tên tiểu đồng rồi mới nói tiếp: “Lão hủ đã nhiều phen suy nghĩ, cảm thấy kiếm chiêu của vị Phương huynh lúc này giống với kiếm pháp của ả yêu phụ sử dụng Thất xảo thoa năm xưa. Tên tiểu đồng kia thì càng đáng nghi ngờ hơn, lão hủ tuy không dám nói y là người trong Minh Nhạc, nhưng chúng ta không thể không đoán như thế”.

Trong tình cảnh này, dù cho Phương Triệu Nam cơ trí tuyệt luân, miệng lưỡi lanh lẹ cũng cảm thấy khó có lời đối đáp, chàng chỉ nhủ thầm: “Tình cảnh trước mắt nguy hiểm muôn phần, nếu sử sự không đúng thì sẽ lập tức bị quần hào vây công”. Nghĩ đến đây, chàng quay đầu nhìn Trần Huyền Sương và tên tiểu đồng ấy. Chỉ thấy tên tiểu đồng ấy mặt vẫn bình thản, đứng yên ngay tại chỗ, tựa như không hề nghe quần hào bàn bạc, Trần Huyền Sương thì đang ngưng thần vận khí chuẩn bị ra tay.

Đại Phương thiền sư quay đầu lại, mặt đầy vẻ trang nghiêm nhìn Phương Triệu Nam, nói rằng: “Tiểu thí chủ rõ ràng biết rất nhiều bí mật, không biết tại sao không thể nói thẳng ra?”.

Phương Triệu Nam đưa mắt nhìn quần hào rồi nói: “Đúng vậy, văn bối có rất nhiều bí mật, nhưng những bí mật này chẳng có liên quan gì đến các vị, tại hạ đã hứa với người khác là không bao giờ tiết lộ”. Đại Phương thiền sư nói: “Nếu tiểu thí chủ không thể nói ra, lão nạp cũng khó bảo vệ”. Trần Huyền Sương chột chặn phía trước Phương Triệu Nam rồi nói: “Ông cứ hỏi cặn kẽ như thế, chúng tôi không nói thì ông làm thế nào?” Đại Phương thiền sư trầm giọng nói: “Chuyện này liên quan đến sự sống chết của hàng ngàn người trong võ lâm, chẳng phải chuyện chơi, lão nạp không hề có ý tranh cãi với hai vị, mong hai vị nghĩ lại cho kỹ”.

Phương Triệu Nam nhẹ kéo áo Trần Huyền Sương, thì thầm: “Lão thiền sư đức cao vọng trọng, sư muội không được vô lễ”. Trần Huyền Sương hơi ngạc nhiên, thế rồi mỉm cười lui ra sau Phương Triệu Nam.

Đại Phương thiền sư thở dài nói: “Lúc này tiểu thí chủ đã nghe Tiêu lão tiên bối kể chuyện Thất xảo thoa năm xưa, chỉ một cây thoa nhỏ bé thôi cũng đã khuấy động giang hồ. Nay Thất xảo thoa xuất hiện trở lại, chỉ e giang hồ lại dậy sóng. Nếu tiểu thí chủ là người trong Minh Nhạc, lão nạp đương nhiên không tiện ép người phản bội sư môn, nếu tiểu thí chủ không phải là người trong Minh Nhạc, mong hãy lo nghĩ cho sinh mạng của võ lâm đồng đạo”. Lời này nghe ra rất khéo léo, nhưng Phương Triệu Nam cũng hiểu được những câu ấy đã nói rõ, nếu phải là bạn chắc chắn là địch. Nếu mình không kể những bí mật trong lòng ra, đối phương sẽ coi mình là người trong Minh Nhạc đến đây dò thám. Trong nhất thời chàng cảm thấy khó xử lắm. Đang lúc suy nghĩ thì ở ngoài điện chột vang lên tràng tiếng bước chân, một người sải bước vào. Phương Triệu Nam vừa thấy người ấy thì lập tức ôm quyền nói: “Trương sư bá đến thật đúng lúc, đệ tử bị người ta nghi rằng là kẻ dò thám trong Minh Nhạc phái đến, sư bá hãy làm chủ cho đệ tử”. Người này tuổi khoảng năm mươi trở lên, trên mặt lộ vẻ rất mệt mỏi, đó chính là một trong Giang Nam tứ kiếm tên gọi Trương Nhất Bình. Ông ta vừa bước vào điện, đưa mắt nhìn tên tiểu đồng, nghe Phương Triệu Nam nói xong thì mới quay đầu lại nói: “Trong võ lâm vùng Giang Nam, có ai không biết người là đệ tử của Châu Bội...”.

Phương Triệu Nam tiếp lời: “Đệ tử đã ba lần bốn lượt nói với các vị lão tiên bối chuyện này, nhưng rốt cuộc vẫn không ai tin”. Chột nhớ lại khi mình và Châu Huệ Anh rơi vào trong thạch động, ông ta vẫn còn bị thương, không biết tại sao có thể thoát khỏi tay người của Minh Nhạc? Bụng thì nghĩ thế, miệng lại hỏi thêm một câu: “Thương thế của sư bá đã thế nào rồi?”.

Trương Nhất Bình vừa gật đầu vừa chậm rãi bước đến bên cạnh Phương Triệu Nam, đưa mắt nhìn Trần Huyền Sương hỏi: “À nha đầu này là ai?” hai người vừa mới thoát khỏi đại nạn, sau khi gặp lại lẽ ra phải thăm hỏi nhau mới đúng, thế nhưng Trương Nhất Bình lại tỏ ra vẻ lạnh lùng. Phương Triệu Nam thầm cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn cung kính đáp rằng: “Trần cô nương này có ơn cứu mạng đối với đệ tử, chúng tôi đã nhận nhau là huynh muội”. Trương Nhất Bình lạnh lùng cười: “Người đã cố sư muội xinh đẹp như thế, chẳng trách nào người đã quên sư muội khác”. Phương Triệu Nam ngạc nhiên: “Sư bá nói thế, đệ tử thật sự không hiểu...” Trương Nhất Bình nói: “Có gì mà không hiểu, gặp vị sư muội này thì quên vị sư muội kia, cũng không phải là chuyện lạ gì, chỉ đáng tiếc nghĩa đệ của ta đã tin lầm người là bậc quân tử, không những truyền thụ bản lĩnh cho người, mà trước khi chết còn để lại di thư muốn ta và Thùy Diệu Dật Ông Lâm Thanh Tiêu gả đứa con gái độc nhất của y cho người, chỉ trách y có mặt không trông, nhìn lầm người...” Phương Triệu Nam càng nghe càng cảm thấy không ổn, vội vàng nói: “Sư bá có lời gì dạy bảo xin hãy cứ nói thẳng, đệ tử sẽ nghe theo, những lời quanh co như thế thật khiến cho đệ tử khó hiểu được”. Trương Nhất Bình tựa như cảm thấy mấy câu nói của mình quá nóng vội khiến cho người ta khó hiểu, sắc mặt mới giãn ra, nói tiếp: “Nói như thế người vẫn còn nhớ Châu sư muội của người sao?” Phương Triệu Nam buồn bã nói: “Sư môn bất hạnh, sư muội tuy thoát được nhưng rơi vào tay của yêu phụ Du Giao Thoa, đệ tử đã đích thân chôn xác nàng ở trong một sơn cốc dưới bãi Triều Dương.

Du Giao Thoa là yêu cơ một thời trên giang hồ, những người đứng ở đây đều nghe tiếng, vừa nghe Phương Triệu Nam chợt nhắc đến người này thì không khỏi giật mình, ngừng thần lắng nghe. chỉ thấy Tiêu Dao Tử bước sát đến Phương Triệu Nam, hỏi: “À vẫn còn sống trên đời ư? Người đã gặp ả ở đâu...” chợt thấy vẻ mặt nôn nóng của mình sẽ khiến cho anh hùng trong thiên hạ nghi ngờ, thế là im bặt. Phương Triệu Nam hơi trầm ngâm, nói: “Lão tiền bối cũng quen biết Ngọc Cốt Yêu Cơ Du Giao Thoa?” Tiêu Dao Tử tuy không muốn trả lời nhưng buột miệng nói: “Sao không quen biết? Dù cho ả có hóa thành xương trắng ta cũng nhận ra...” chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên nỗi kích động, cho nên buột miệng nói ra, đến khi phát giác được thì đã nói ra quá nửa.

Trương Nhất Bình đột nhiên chen vào nói: “Du lão tiền bối lúc còn sống có công cũng có tội, người trong võ lâm khó mà phán xét bà ta, một đứa trẻ sao lại có thể tùy tiện mắng người ta như thế”. Lời nói của ông ta lại rất cung kính Ngọc Cốt Yêu Cơ.

Đại Phương thiên sư hạ giọng niệm một tiếng Phật hiệu, nói: “Giờ đây Du Anh Hoa sống chết vẫn chưa biết, cho nên khó mà phán xét bà ta”. chợt thấy Tiêu Dao Tử hơi run người, nhìn Phương Triệu Nam: “Du Anh Hoa còn sống không?” Phương Triệu Nam đáp: “Chết rồi.”. Tiêu Dao Tử tựa như giật mình, đứng sững ra rồi lại hỏi: “Chết lúc

nào, xương cốt bây giờ ở đâu?” Phương Triệu Nam nghe ông ta hỏi như thế thì đây về quan tâm, lòng thầm nhủ: “Mụ quái bà ấy tuy có nhiều điểm giống Ngọc Cốt Yêu Cơ Du Giao Thoa, nhưng bà ta vẫn chưa chính miệng kể lại thân thế, cho nên cũng rất khó nói, trong nhất thời chần chừ không trả lời. Tiêu Dao Tử lại lớn giọng nói: “Ta hỏi người xương cốt bà ta ở đâu, người có nghe không?” Phương Triệu Nam thấy bộ dạng nôn nóng của ông ta, làm ra vẻ bình tĩnh mà nói: “Người ấy rốt cuộc có phải là Ngọc Cốt Yêu Cơ hay không, văn bối cũng khó khẳng định, chỉ là nghi ngờ mà thôi!” Tiêu Dao Tử rốt cuộc là người có định lực thâm hậu, tuy đang lúc kích động cực độ nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, thế rồi chẳng nói gì nữa, ngậm vận khí điều tức để cho tinh thần dần dần bình tĩnh trở lại. Quần hào đều nghĩ rằng giữa Ngọc Cốt Yêu Cơ và Tiêu Dao Tử có liên quan với nhau, nhưng không ai lên tiếng hỏi.

Phương Triệu Nam thấy ông ta không hỏi nữa thì vui mừng, quay lại nhìn Trương Nhất Bình nói: “Sư bá vẫn khoẻ chứ?” Trương Nhất Bình nói: “Ngày tháng tuy ngắn, nhưng có nhiều việc xảy ra, lát nữa chúng ta hãy nói tiếp!” cũng không đợi Phương Triệu Nam trả lời, quay đầu lại nhìn Đại Phương thiên sư nói: “Người này đích thật là đệ tử dưới trướng Châu Bội, không những chẳng có liên quan gì với người trong Minh Nhạc mà còn có một mối huyết hải thâm thù, điểm này lão hủ có thể làm chứng”. Đại Phương thiên sư nói: “Lòng người khó đoán, sự đời vô thường, vị tiểu thí chủ này tuy xuất thân từ môn phái của Châu Bội, nhưng cũng đã chia tay nhiều tháng với Trương đại hiệp, không thể chắc chắn rằng trong mấy tháng đó y không thay đổi...”.

Ông ta đã nghi ngờ phát triển cho nên chẳng tin lời Trương Nhất Bình.

Phương Triệu Nam nói: “Nếu lão thiên sư không chịu tin thì cũng đành chịu...” Đại Phương thiên sư chột cao giọng nói: “Á thiếu nữ cải nam trang kia là ai, dù cho giả câm điếc, nhưng cũng khó lừa gạt hai mắt của lão nạp”. Vừa nói xong thì quần hào đều sững sờ, quay mặt nhìn sang tên tiểu đồng.

Phương Triệu Nam nhủ thầm: “Vị lão hòa thượng này đã nhận ra Mai Giáng Tuyết, chỉ e nàng chắc chắn oán hận mình”. Đó là một cảm giác rất kỳ lạ, chàng tuy biết rõ chuyện kết thê dưới trăng không phải ý mình muốn, nhưng trong vô thức vẫn thừa nhận Mai Giáng Tuyết là thê tử của mình, chàng tuy không nghĩ đến như thế, nhưng có cảm giác như thế, cảm giác này khiến cho chàng do dự lo lắng, không thể tự làm chủ. Tên tiểu đồng ấy tựa như đã thấy sự lúng túng của Phương Triệu Nam, đột nhiên nhoẻn miệng cười nhìn Đại Phương thiên sư nói: “Hừ! Ông có thể trong chốc lát mà nhận ra ta là nữ giả nam, tại sao không nói ra sớm?”.

Tụ Thủ Tiêu Ẩn lạnh lùng nói: “Lão phu từ lúc mới gặp người đã nhận ra người là ả nha đầu mặc đồ trắng của Minh Nhạc...”.

Mai Giáng Tuyết giở tay áo xoa lên mặt một cái, lớp bùn giơ trên mặt rơi xuống, lộ ra lộ ra bộ mặt ửng hồng, lạnh lùng nói: “Lão tiều phu chỉ thích nói khoác, nếu đã nhận ra tại sao không nói sớm?” Tụ Thủ Tiều Ẩn giận dữ nói: “Lão phu chỉ là muốn xem người đã giở trò gì cho nên không lột mặt nạ của người mà thôi!” Đại Phương thiền sư nói: “Sử huynh, vị nữ thí chủ này có thực là người trong Minh Nhạc không?” Tụ Thủ Tiều Ẩn nói: “Đúng vậy, ả không những là người của Minh Nhạc mà còn tự xưng là đệ tử của Nhạc chủ Minh Nhạc”.

Mai Giáng Tuyết giật mình, nhủ thầm: “Sao lão tiều phu này lại biết?” trong lòng tuy muốn hỏi lắm nhưng chỉ e lại đối chọi với người này, nàng từ nhỏ đã sống trong cảnh bất bình thường, tánh tình lạnh lùng như băng tuyết, nhưng tánh thiện lương vẫn chưa mất hết, vả lại nàng rốt cuộc vẫn là một thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, do đó vẫn còn có lòng tò mò đối với chuyện đời. Cho nên sau hình nghe Tụ Thủ Tiều Ẩn bảo mình là đệ tử của Nhạc chủ Minh Nhạc, trong lòng rất ngạc nhiên.

Đại Phương thiền sư nghiêm mặt nói: “Chuyện này quan hệ rất lớn, mong Sử huynh đừng coi là trò đùa”. Tụ Thủ Tiều Ẩn tính tình lạnh lùng, cũng không khỏi tức giận, thế rồi mới đáp: “Tại hạ nói quyết không sai, lão thiền sư hãy yên tâm”.

Phương Triệu Nam thấy bộ mặt trang nghiêm của Đại Phương thiền sư, trong lòng cũng hơi lo lắng, tuy muốn nói giúp Mai Giáng Tuyết vài câu, hoặc tỏ ý bảo nàng trốn chạy, nhưng cũng khó nói ra miệng.

Đại Phương thiền sư chấp tay trước ngực, trợn mắt hỏi: “Không biết tại sao Sử huynh lại biết kẻ này chính là đệ tử của Nhạc chủ Minh Nhạc?” Tụ Thủ Tiều Ẩn tựa như bực bội trước mấy câu hỏi của Đại Phương thiền sư, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, lạnh lùng nói: “Năm xưa cao thủ bốn phái cùng nhau vây đánh ả yêu phụ sử dụng Thất xảo thoa là chuyện chấn động giang hồ. Nhưng Sử mỗ đã một mình đánh nhau một đêm với ả yêu phụ ấy, tuy bị thương trong tay ả, nhưng không hề cần ai giúp đỡ, chỉ nhờ vào sức một mình Sử mỗ này. khi ả nha đầu động thủ với ta, lộ số võ công hoàn toàn giống với ả yêu phụ năm xưa, ả nha đầu này tuổi chỉ mới hai mươi, mà võ công lại giống với mẹ ta, tất nhiên là được mẹ ta truyền thụ...” ông ta rất khâm phục võ công của Mai Giáng Tuyết nhưng không chịu nói ra miệng. Đại Phương thiền sư xoay người nhìn Mai Giáng Tuyết: “Nữ thí chủ đã dám đến, tất nhiên không nên che giấu thân phận nữa, vị Sử đại hiệp này nói có đúng không?” Mai Giáng Tuyết chậm rãi đưa tay cởi áo khoác ngoài. Tất cả những người trong trường đều là kẻ có thân phận, thấy nàng cởi áo như thế đều ái ngại không muốn nhìn.

Đại Phương thiền sư hạ giọng niệm một tiếng Phật hiệu: “A-di-đà-Phật!” rồi quay đầu đi trước, quần hào cũng quay đầu đi, chỉ có Trần Huyền Sương mở to hai mắt mà

nhìn. Mai Giáng Tuyết ra tay rất nhanh, trong chớp mắt đã cởi lớp áo bên ngoài, mở búi tóc ra, lau sạch bộ mặt. Chỉ thấy một thiếu nữ áo trắng tóc rũ vai, mặt lạnh lùng đang đứng trong điện, vừa đưa tay vuốt tóc, vừa thản nhiên nói: “Đúng thì thế nào, không đúng thì thế nào?” nàng đứng giữa vòng vây của hàng chục cao thủ mà vẫn ung dung thản nhiên, không hề có ý sợ hãi.

Đại Phương thiên sư mỉm cười: “Nữ thí chủ đảm khí hơn người, quả là hiếm có trên đời, lão nạp rất khâm phục, tất cả những người ở đây đều được lệnh sư dùng thoa mời đến dự tiệc Chiêu hồn ở Tuyết Mệnh cốc, nhưng lão nạp đã điều tra, rốt cuộc vẫn chưa biết nơi nào là Minh Nhạc, không biết nữ thí chủ có thể chỉ đường hay không?” Mai Giáng Tuyết lạnh lùng nói: “Tuyết Mệnh cốc, tiệc Chiêu hồn, mây sầm che phủ, có đi không về, ta thấy các người dừng đi thì tốt hơn”. Những câu ấy chẳng có nội dung gì cả, nghe nửa thật nửa giả, mọi người đều ngạc nhiên.

Tiêu Dao Tử lạnh lùng nói: “Lời của cô nương thật khiến cho người ta khó hiểu, nếu không chịu chỉ đường, vậy chúng tôi đành phải giữ nàng ở đây để dẫn đường cho chúng tôi”. Mai Giáng Tuyết vẫn lạnh lẽo, hồ hững nói: “Nếu các người nhất định muốn đi chết, vậy hãy cứ yên tâm mà chờ đợi, đến lúc đó sẽ có người đến dắt đi...” nàng hơi suy nghĩ rồi lại nói: “Tuyết mệnh không nơi, Chiêu hồn có hướng, các người vẫn còn sống được hai tháng nữa...”.

Chợt nghe ở góc điện có người quát lớn: “Á nha đầu đừng dùng lời dọa dẫm, lão phu không tin trên đời này có chuyện tà quái như thế!” mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người lên tiếng là một ông già mặc trường sam rách rưới, người rất thấp chỉ khoảng ba thước ngồi ở góc điện, nếu ông ta không lên tiếng thì không ai chú ý có người ngồi ở đây. Mai Giáng Tuyết thấy ông ta tai dài đến vai, hai mắt nửa nhắm nửa mở, muội tẹt, chần mày ngắn, vừa lùn lại vừa mập, trông rất xấu xí, thế rồi nhoẻn miệng cười: “Ông cũng muốn đến dự tiệc Chiêu hồn ư?” người lùn ấy lạnh lùng nói: “Lão phu bình sinh ghét nhất là nhìn thấy đàn bà cười, người nói thì cứ nói, nếu mở miệng cười nữa thì đừng trách lão phu độc ác”. Mai Giáng Tuyết nói: “Ta phải cười cho ông xem, ông làm thế nào?” nàng đưa tay vuốt tóc, người xoay qua, lại nhoẻn miệng cười. Nàng vốn đã xinh đẹp tuyệt thế, chỉ là bình thường giữ bộ mặt lạnh lùng, nhìn chẳng hơn ai, nhưng lúc này môi lại mỉm cười, vẻ mặt thay đổi rất nhiều trông cứ giống như hoa xuân nở rộ khiến cho người ta lưu luyến. Chỉ nghe ông già lùn ấy lạnh lùng hừ một tiếng, tay phải hơi phát nhẹ, nụ cười Mai Giáng Tuyết đã tắt, nàng vội vàng lui đến mấy bước.

Tiêu Dao Tử lớn giọng kêu lên: “Vô ảnh thần quyền?” ông già lùn ấy không thèm để ý đến Tiêu Dao Tử, người hơi lách một cái lướt tới năm thước, tay phải hơi phát ra, Mai Giáng Tuyết lập tức lui ra phía sau nữa. Trước khi lui, người nàng chợt run lên

một cái, tựa như đã bị trúng đòn của người ta. ông già lùn ấy mặt đầy sát cơ, chậm rãi bước về phía trước. Lúc này Mai Giáng Tuyết đã đứng không vững nữa, người tựa như lão đảo, mặt ngọc trắng bệ, ở khoé miệng đã chảy máu. Chỉ cần ông già lùn ấy lại đánh ra một đòn Vô ảnh thần quyền nữa, Mai Giáng Tuyết sẽ chết ngay tại trận. Nhưng nàng là người tánh tình cứng cỏi, tuy đứng giữa ranh giới giữa cái chết và sự sống, nhưng vẫn không hề có ý van nài, lại lui bốn năm bước nữa mới ngừng lại.

Phương Triệu Nam thấy mặt nàng trắng bệ như thế, ở khoé miệng lại chảy máu, lòng nhủ thầm: “Dù là thực hay giả, chúng ta cũng coi như là phu thê, hướng chi nàng có ơn cứu mạng với mình, đương nhiên không thể ngồi yên mà nhìn”. Thế rồi ngâm đề chân khí, chuẩn bị ra tay tương cứu. Chỉ thấy ông già lùn ấy lại chậm rãi giở tay, đẩy về phía trước. Đòn thế của người này rất kỳ quái, không hề nghe có tiếng quyền phong, cũng không thấy ông ta dùng lực, chỉ hơi phất nhẹ tay tựa như có luồng ám kinh đánh ra, nhưng chỉ thấy có người bị trúng quyền. Phương Triệu Nam đã dồn sẵn công lực, vừa thấy ông ta giở tay lên thì lập tức quát lớn một tiếng, phóng về phía trước, chưởng phải đẩy ra. Đây chính là chiêu Phật pháp vô biên mà ông già gù đã truyền thụ, trong đó hàm chứa sự biến hóa kỳ ảo. Ông già lùn này ỷ võ công tuyệt thế, chẳng thèm để ý đến Phương Triệu Nam, cười lạnh một tiếng giơ tay gạt ra. Nào ngờ chưởng thế của Phương Triệu Nam đột nhiên trầm xuống, cổ tay vặn hai lần, lướt qua tay phải của ông già lùn, tâm chưởng đánh thẳng vào trước ngực. Sự biến hóa khó đoán này khiến cho quần hào đều sững người ra. Phương Triệu Nam tuy đã đặt chưởng vào trước ngực ông già lùn, nhưng vẫn giữ kinh lực chứ không nhả ra, thì thầm nói: “Lão tiên bối hãy nể mặt văn bối, nương tay cho vị cô nương này”. Ông già lùn ấy sắc mặt thay đổi, mặc cho Phương Triệu Nam đặt tay lên trước ngực, ông ta không thối lui cũng không trả đòn. Ông ta chỉ lạnh lùng nói: “Lão phu động thủ với người ta, xưa nay luôn có quy tắc, hễ là những kẻ có thể thắng được lão phu, lão phu sẽ hứa làm cho y một chuyện, một chút công lực của người, dù cho quyền chưởng có tinh kỳ hơn, cũng khó đả thương lão phu. Nhưng người có thể đặt chưởng thế trước ngực của ta, thật là hiếm có, lão phu chịu nhận thua, trong đời của ta, người là người thứ hai thắng được ta”. Phương Triệu Nam thâm chưởng thế, nói: “Văn bối không có điều gì cầu xin cả, chỉ mong tiên bối tha cho vị cô nương áo trắng này”. Ông già lùn nói: “Thắng lão phu một lần, lão phu chỉ có thể hứa với người một chuyện, nếu ta hứa thả cho ả đi, chúng ta coi như đã trừ hết nợ, sau này người đừng hối hận!” Phương Triệu Nam nói: “Quân tử đã nói ra lời sao lại hối hận?”.

Ông già lùn ấy cho tay vào trong lòng, lấy ra một bình ngọc, đổ ra một viên thuốc màu trắng, nhìn Mai Giáng Tuyết nói: “Người đã trúng của ta hai đòn Vô ảnh thần quyền, nội phủ đã bị chấn thương, uống viên thuốc này thì sẽ khỏi”. Mai Giáng Tuyết lạnh lùng nói: “Ai cần uống thuốc của người?” ông già lùn ấy tức giận nói: “Không uống,

người dừng sống quá ba tháng”. Mai Giáng Tuyết nói: “Chết có gì đáng lo” thế rồi xoay người chạy ra phía ngoài. Ngũ Tông Hán, Hầu Chấn Phương đang đứng ở cửa, thấy Mai Giáng Tuyết chạy ra thì lập tức bước ngang ra hai bước, đứng sánh vai ở cửa, chặn Mai Giáng Tuyết lại.

Phương Triệu Nam biết nàng bị thương nặng, không thể thoát ra được, thế rồi tung người nhảy vọt lên phía trước. Chợt thấy Nhất Chưởng Trấn Tam Tương Ngũ Tông Hán hự một tiếng, thối lui qua một bên. Bên tai vang lên tiếng cười lạnh của ông già lùn: “Ai dám cản đường của ả, hãy thử Vô Ảnh Thần Quyền của lão phu!” Phương Triệu Nam đã đến bên cạnh Mai Giáng Tuyết, thấy Nhất Chưởng Trấn Tam Tương Ngũ Tông Hán tự dừng lại thối lui ra sau, thì biết ông già lùn ấy đã ra tay giúp đỡ, thì thầm nói với Mai Giáng Tuyết: “Cô nương hãy mau rời khỏi nơi thị phi này”. Mai Giáng Tuyết thở dài nhẹ một tiếng, mặt đầy vẻ u oán, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Chợt thấy một bóng người lướt tới, đỡ Ngũ Tông Hán đang lảo đảo, lo lắng nói: “Ông bị thương có nặng không?”.

Phương Triệu Nam thấy người này rất giống Ngũ Tông Hán mà tuổi tác lại cũng không hơn kém bao nhiêu, nếu không để ý thì cứ tưởng rằng hai người là một, nhìn kỹ lại thì đó chính là Truy Phong Điều Ngũ Tông Nghĩa. Ông ta và Ngũ Tông Nghĩa vốn cùng một mẹ sinh ra, bề ngoài lại rất giống nhau, chỉ là Ngũ Tông Hán lớn hơn vài tuổi, trông có vẻ già hơn. Hai anh em người này, một người trấn giữ ở Tam Tương, là thủ lĩnh của các nhân vật võ lâm vùng Tam Tương Thất Trạch, còn Ngũ Tông Nghĩa thì đi lại trên giang hồ.

Đại Phương thiên sư đột nhiên bước tới hai bước, nhìn ông già lùn nói: “Lão tiên bối có phải là Vô Ảnh Thần Quyền nổi tiếng trên giang hồ hay không?” ông già lùn ấy đột nhiên xoay đầu lại, nói: “chuyện này rất kỳ lạ, người ấy không giống có mưu đồ từ trước, cũng không phải đến đây bào thù”. Ông ta cố ý nói chuyện với Phương Triệu Nam, không thèm đáp câu hỏi của Đại Phương thiên sư.

Đại Phương thiên sư vẫn không nổi giận, chậm rãi đến phía trước mặt ông già lùn ấy, chắp tay trước ngực, chưa kịp lên tiếng thì ông già lùn ấy lại nói: “Người lại chặn đường của ả, không coi ta ra gì chẳng?” chỉ nghe hự một tiếng, Hầu Chấn Phương đã vội vàng né sang một bên. Phương Triệu Nam đỡ lấy nàng, nói: “Chạy mau!” rồi đẩy mạnh một cái, Mai Giáng Tuyết lướt ra ngoài cửa điện đến ba bốn thước. Đại Phương thiên sư đột nhiên cao giọng nói: “Ả đã bị thương, có lẽ khó thoát khỏi đỉnh Minh Nguyệt”. Ý ông ta muốn nói xung quanh đỉnh Minh Nguyệt đều có cao thủ phái Thiếu Lâm mai phục. Ông già lùn ấy cười lạnh một tiếng: “Ai muốn ngăn cản ả thì coi như đã chán sống”. Đại Phương thiên sư giận dữ nói: “Lão nạp từ lâu đã nghe tiếng Vô Ảnh Thần Quyền, hôm nay đã có thể mở rộng tầm mắt...” ông già lùn ấy cười rộ, cắt lời Đại

Phương thiên sư: “Lão phu từ lâu sống ở Tây Vực, ít khi bước chân vào Trung Nguyên, tuy ở nơi xa xôi nhưng thường nghe người ta bảo rằng võ lâm Trung Nguyên có nhiều bậc kỳ tài. Nghe nói Thiếu Lâm có Đạt Ma Dịch cân kinh và Bảy mươi hai môn tuyệt kỹ, là lãnh tụ của võ lâm Trung Nguyên, nếu hôm nay có thể lãnh giáo vài chiêu thì thật tốt còn gì bằng”. Đại Phương is không hổ danh là chưởng môn của một phái, tuy ông già lùn ấy mỉa mai, nhưng không hề nổi giận mà rất bình tĩnh. Ông ta chỉ mỉm cười mà nói rằng: “Thí chủ đã quá khen, lão nạp đâu dám nhận, lão nạp tuy là chưởng môn phái Thiếu Lâm, nhưng tự biết đức hèn tài mọn, không đủ gánh vác trách nhiệm...” ông già lùn cười lạnh một tiếng nói: “Ở đây ngoài cao thủ trong phái Thiếu Lâm, tất cả các cao nhân trong võ lâm Trung Nguyên đều tụ tập ở đây, nếu vị nào có hứng tở thí vài chiêu với lão phu, lão phu cũng phụng bồi!” người này hình như rất thích đánh nhau, câu nào cũng đầy ý khiêu chiến.

Tam Kiếm Nhất Bút Trương Phụng Các nghe thế thì tức giận, nhủ thầm: “Kẻ này cuồng vọng như thế, dám miệt thị người trong võ lâm Trung Nguyên, nếu không dạy cho y một bài học, chỉ e y sẽ càng ngạo mạn hơn”. Không đợi Đại Phương thiên sư lên tiếng, ông ta đã cướp lời: “Tại hạ nghe người ta nói, trong võ học có một môn võ công gọi là Vô ảnh thần quyền, nghe nói khi quyền xuất ra không hề có tiếng, người ta bị thương mà không hề biết, vả lại không biết quyền kinh của đối phương sẽ đánh ở đâu, cho nên rất khó né tránh...”.

Ông già lùn ấy lạnh lùng nói: “Người là ai, có muốn thử Vô ảnh thần quyền của lão phu không?” Tam Kiếm Nhất Bút Trương Phụng Các thấy ông ta ra tay đả thương Mai Giáng Tuyết, Ngũ Tông Hán và Hầu Chấn Phương, trong lòng đã sớm có kế hoạch đối địch, thế rồi cho tay vào trong lòng rút ra ba thanh đoản kiếm dài khoảng một thước năm tấc, tay trái rút ra thanh phán quan bút trên lưng, nói: “Được các hạ coi trọng, tại hạ rất muốn lãnh giáo cao chiêu, song mấy món binh khí trong tay của tại hạ chỉ là trò trẻ con, nếu không hay mong được thứ lỗi cho”. Ông già lùn ấy lạnh lùng nói: “Dù người dùng binh khí gì, chỉ cần đả thương được lão phu, lão phu sẽ nhận thua ngay tại chỗ...” rồi lướt mắt nhìn ra, thấy Mai Giáng Tuyết nhẹ nhàng bước đi, trong lòng sinh cảm giác bất an. Tam Kiếm Nhất Bút Trương Phụng Các đã ngằm đề tụ chân khí. Từ ngày lui ẩn giang hồ, ông ta đã luyện được một môn công phu nội gia thượng thừa, trên giang hồ hiếm có ai biết. Đại Phương thiên sư ngoài tinh thông Phật học còn nghiên cứu sâu võ công của các môn phái. Ngoại trừ sư phụ của ông ta, mọi người đều không biết võ công của ông ta như thế nào. Mấy chục năm nay, ông ta chưa từng ra tay, mọi người cũng không biết võ công của ông như thế nào. Ông ta vừa nhìn thấy Tam Kiếm Nhất Bút sắp động thủ với ông già lùn, trong lòng rất kinh hãi, thầm vận công lực chuẩn bị khi cần thiết thì ra tay tương cứu. Ông già lùn thấy Tam Kiếm Nhất Bút gỡ binh khí trong tay,

chuẩn bị ra đòn mà không lên tiếng, lập tức cười lạnh một tiếng, chưởng phải phát nhẹ ra, không hề nghe tiếng gió, cũng không cảm thấy có luồng ám kính phóng tới, nhưng Trương Phụng Các hình như đã trúng phải một lực ép rất lớn, toàn thân lắc lư.

- o O o -